

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

20 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componentă:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Anatolie Țurcan, Nadejda Toma, Elena Cobzac, Victor Boico,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Radu Sâli și de către avocatul Oleg Lozan în numele inculpatului Rotaru Veaceslav, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018, în cauza penală în privința lui

Rotaru Veaceslav XXXXXX, născut la XXXXXX originar și domiciliat în s. XXXXXX, r-nul XXXXXX,

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 11.04.2017– 02.02.2018;

Instanța de apel: 05.04.2018– 22.05.2018;

Instanța de recurs: 31.07.2018– 20.11.2018.

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei, sediul central, sediul central din 02 februarie 2018, *examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform procedurii prevăzute de art.364¹ Cod de procedură penală*, Rotaru Veaceslav a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal, la 3 ani închisoare.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

Procesul penal în privința lui Rotaru Veaceslav pe capătul de învinuire prevăzut de art.155 Cod penal, a fost încetat în legătură cu împăcarea părților.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că V. Rotaru, la data de 23.12.2016, în jurul orei 00²⁰, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în incinta barului Î.I. „Nour Angela” situat în s. Bolohani, r-nul Orhei, încălcând grosolan ordinea publică, manifestând o neglijare premeditată demonstrativă a conduitei în societate, dând dovadă de necuviință și obrazare, urmărind intenția de a-și manifesta bravura și de a-și demonstra atitudinea sfidătoare față de persoane, fără nici un motiv, din intenții huliganice, în prezenta mai multor persoane, în mod intenționat i-a aplicat cet. V. Țîbuleac o lovitură cu o un pahar în regiunea capului, cauzându-i vătămări corporale ușoare cu dereglarea

sănătății de scurtă durată sub formă de traumatism craniu - cerebral manifestat prin comoție cerebrală, plagă tăiată pe frunte.

Tot el, în același timp, loc și circumstanțe, continuând-și acțiunile sale, fiind în stare de ebrietate alcoolică, aflându-se în fața barului Î.I. „Nour Angela” din s. Bolohani, r-nul Orhei, din motive ostile, cu cuvinte exprimate într-o formă agresivă, l-a amenințat pe cet. V. Țîbuleac cu omorul, ulterior, în scopul confirmării realității amenințării cu omor, a luat din propriul autoturism de model „Nissan Terrano” arma de vânătoare cu țeavă lisă de model „IJ-K”, cu seria și nr. „XXXXXX”, cu calibrul de 16x70, pe care o deținea ilegal, a încărcat-o cu un cartuș, după care a îndreptat-o spre cet. V. Țîbuleac și a efectuat o împușcătură în plan vertical, amenințându-l cu omor, creând un pericol real de realizare a acestei amenințări și insuflându-i părții vătămate o teama că o să-i fie provocată o vătămare gravă a sănătății sau că va fi lipsit de viață, în cazul punerii amenințării în executare.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri de condamnare a lui V. Rotaru în baza art.287 alin.(3) Cod penal, la 4 ani și 8 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și dispunerea încasării de la inculpat în beneficiul statului a sumei de 477 lei, care reprezintă cheltuieli judiciare.

În argumentarea apelului s-au invocat următoarele:

-pedeapsa stabilită este extrem de blândă la numirea și individualizarea căreia instanța de fond nu a luat în considerație și nu a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, precum și nu a luat în considerație circumstanțele agravante prezente în speță și anume: săvârșirea infracțiunii în stare de ebrietate alcoolică și săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a mai săvârșit infracțiuni similare;

-Rotaru Veaceslav anterior a fost condamnat, fiindu-i stabilită pedeapsa cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, însă acesta nu a făcut careva concluzii și din nou a comis o infracțiune, fapt ce denotă că pedeapsa stabilită anterior nu a atins scopul legii penale;

-instanța de judecată neîntemeiat nu a încasat de la inculpat cheltuielile judiciare în sumă de 477 lei.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018 apelul declarat a fost admis, casată parțial sentința, în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care lui V. Rotaru, recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, i s-a stabilit pedeapsa – 3 ani închisoare.

În baza art.90¹ alin.(1) Cod penal, prima parte a pedepsei cu închisoarea pe un termen de 1 an și 6 luni urmează a fi executată în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art.90¹ alin.(3) Cod penal, partea a doua a pedepsei cu închisoarea pe un termen de 1 an și 6 luni a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

În rest, sentința a fost menținută.

5. Instanța de apel a constatat că prima instanță, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, a verificat complet, sub toate aspectele în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei și concludentei, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal, care se confirmă prin probele acumulate la dosar și cercetate în ședințele de judecată, probe, care sunt pertinente, concludente, utile, veridice și coroborează între ele.

În opinia Colegiului în speță nu există circumstanțe care, raportate la personalitatea inculpatului, ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege sau aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

În susținerea acestei concluzii instanța de apel a remarcat că, inculpatul anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare, are antecedente penale nestinse, iar infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave.

Totodată, instanța de apel a menționat că ținând cont de circumstanțele cauzei și de personalitatea celui vinovat nu este rațional ca acesta să execute întreaga pedeapsă cu închisoarea, în speță fiind posibilă suspendarea parțială a pedepsei în temeiul art. 90¹ Cod penal.

Cu privire la motivul invocat de procuror privind încasarea de la inculpat a sumei de 477 lei cu titlu de cheltuieli judiciare, Colegiul a menționat că această solicitare este neîntemeiată, deoarece suma de 477 lei reprezintă cheltuieli suportate în legătură cu efectuarea și întocmirea rapoartelor de expertiză judiciară nr.34/12/1-R-86 din 16.01.2017 și nr.17/D din 23.01.2017, care în conformitate cu prevederile art.143 alin.(2) Cod de procedură penală, în vigoare la momentul dispunerii expertizelor, urma să se facă din mijloacele bugetului de stat.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, acuzatorul de stat a contestat-o cu recurs ordinar, care invocând temeiul de drept prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată, argumentând următoarele:

- concluzia instanței de respingere a solicitării privind încasarea din contul inculpatului în beneficiul statului a cheltuielilor de judecată în sumă de 477 lei pentru efectuarea expertizelor judiciare nr.34/12/1-R-86 din 16.01.2017 și nr.17/D din 23.01.2017, este neîntemeiată și contravine normelor procesual penale în vigoare;

- ținând cont de prevederile art.227, 229 alin.(1) Cod de procedură penală, aceste cheltuieli urmau să fie încasate din contul inculpatului, dat fiind faptul că efectuarea cheltuielilor într-o cauză penală este provocată de săvârșirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui care a comis-o, ca urmare cheltuielile sunt imputate persoanei condamnate pentru săvârșirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția infracțională, deoarece fără săvârșirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat;

- examinând cauza instanța de apel nu a ținut cont de faptul că alin.(2) din art.143 Cod de procedură penală, care prevedea obligația statului de a suporta cheltuielile pentru efectuarea expertizelor în cauzele penale, au fost abrogate.

6.1. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar și avocatul O. Lozan în numele inculpatului, care solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței, invocând următoarele argumente:

-decizia este absolut nemotivată în partea stabilirii modului de executare a pedepsei, iar instanța de apel în această parte a menționat teoretic că pedeapsa stabilită de prima instanță nu se încadrează în limitele legii;

- prima instanță corect a menționat că la momentul examinării prezentei cauze V. Rotaru nu avea antecedente penale, or, acesta a fost anterior condamnat prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 31.03.2016, fiindu-i stabilită pedeapsa cu amendă, pe care inculpatul a achitat-o, astfel că în privința lui V. Rotaru nu poate fi reținut faptul că infracțiunea a fost comisă de o persoană cu antecedente penale;

- instanța de apel nu a luat în considerație personalitatea inculpatului, care este angajat în câmpul muncii, crește și educă trei copii, fiind unicul întreținător al familiei;
- instanța de apel neîntemeiat a ignorat concluziile primei instanțe, la fel a ignorat informația prezentată referitor la faptul că soția inculpatului la momentul examinării cauzei era însărcinată, iar la data de 28.06.2018 aceasta a născut al patrulea copil.

7. Judecând recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul acuzatorului de stat urmează a fi respins ca inadmisibil, iar cel al avocatului O. Lozan în numele inculpatului V. Rotaru să fie admis, din următoarele considerente:

7.1. Cu referire la recursul acuzatorului de stat

Conform art.424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art.427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația condamnaților.

Drept temei pentru declararea recursului ordinar, procurorul a invocat prevederile art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, din care rezultă că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, solicitând casarea hotărârii contestate în partea cheltuielilor judiciare cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecată.

Analizând decizia recurată în raport cu criticele invocate, Colegiul penal constată că instanța de apel a motivat concluzia de respingere a cerințelor acuzatorului de stat ce ține de cheltuielile judiciare, fiind expusă soluția în decizie (f.d.125 vol. II).

Autorul, invocând prevederile art.227 și 229 alin.(1) Cod de procedură penală, solicită încasarea cheltuielilor suportate pentru efectuarea expertizelor, motivând că legea prevede ca inculpatul să suporte cheltuielile judiciare.

La cele invocate, instanța menționează, că aceste argumente ale recurentului sunt neîntemeiate, deoarece dispozițiile art.143 alin.(1) Cod de procedură penală, prevăd că expertiza se dispune și se efectuează în mod obligatoriu pentru constatarea circumstanțelor enumerate în aliniatul nominalizat, inclusiv și în cazul când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză, totodată fiind relevant și alin.(2) ale normei date, care stipulează că, plata expertizelor judiciare efectuate în cazurile prevăzute la alin.(1) se face din contul bugetului de stat.

Drept urmare celor nominalizate, se indică faptul că, în cazurile când expertiza a fost dispusă de către organul de urmărire penală sau de către instanța de judecată la solicitarea acuzatorului de stat, plățile necesare pentru efectuarea expertizei vor fi achitate din contul mijloacelor bănești a bugetului de stat, dar nu a inculpaților, după cum indică procurorul.

Totodată, instanța remarcă că prin Legea nr.316 pentru modificarea și completarea unor acte legislative din 22.12.2017, în vigoare din 09.02.2018, alin.(2) al art.143 Cod de procedură penală a fost abrogat, însă aceasta nu are nici o aplicabilitate în speța dată, deoarece expertiza medico-legală efectuată la caz, a avut loc până la modificările parvenite.

Astfel, Colegiul penal consideră că instanța de apel în mod just și echitabil a stabilit că cheltuielile judiciare solicitate de acuzatorul de stat în sumă de 477 lei, pentru efectuarea expertizei medico-legale nr.17/D din 23.01.2017, dispuse în vederea stabilirii gravității vătămarilor corporale suportate de partea vătămată și expertizei judiciare nr.34/12/1-R-86 din 16.01.2017, sunt cheltuieli efectuate în cadrul urmăririi penale întru acumularea

probatoriului necesar și că acestea sunt trecute în contul statului și nu urmează a fi puse pe seama inculpatului, or, aceste acțiuni țin de activitatea organului de urmărire penală, care are un rol activ în procesul de depistare a diferitor circumstanțe care dovedesc infracțiunea și identifică făptuitorul, pentru aducerea învinuirii de stat. Trecerea cheltuielilor judiciare în procesul penal în contul statului își are temeiul în necesitatea desfășurării procesului penal din oficiu, pentru ca nici un infractor să nu rămână nepedepsit.

Din considerentele expuse, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța soluționând chestiunea referitoare la încasarea cheltuielilor suportate de stat în legătură cu efectuarea expertizelor judiciare, a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar temeiul invocat de recurent prevăzut în art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmare din punctul de vedere al prezenței erorii de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în decizia instanței de apel, în sensul casării hotărârii judecătorești în partea respectivă și prin urmare, se impune respingerea recursului ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate în această parte.

7.2. Cu referire la recursul ordinar declarat de avocatul O. Lozan în numele inculpatului V. Rotaru

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs, admite recursul, casează, parțial sau total, hotărârea atacată, cu menținerea hotărârii primei instanțe, când apelul a fost găsit admis.

Conform art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în temeiurile prevăzute de prezentul articol.

Analizând textul recursului declarat de apărare, Colegiul constată că, deși recurentul invocă ca temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art.427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de procedură penală și anume – hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și nu au fost întrunite elementele infracțiunii, în esență acesta este de acord cu circumstanțele de fapt stabilite de către instanțele ierarhic inferioare, însă critică hotărârea instanței de apel sub aspectul greșitei individualizării a executării pedepsei aplicate lui V. Rotaru– temei prescris la pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Verificând decizia instanței de apel prin prisma criticilor invocate de recurent, Colegiul atestă că, în speță persistă temei de a interveni în hotărârea contestată, dat fiind faptul că temeiurile semnalate de avocatul O. Lozan, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6),10) Cod de procedură penală și-au găsit confirmare, reieșind din următoarele considerente.

După cum s-a enunțat mai sus, prin sentința primei instanțe, examinată în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, V. Rotaru a fost condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal la 3 ani închisoare, iar în temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 2 ani.

Astfel, la stabilirea pedepsei instanța de fond a indicat că, reieșind din totalitatea circumstanțelor stabilite, ținând cont de faptul că inculpatul la locul de trai se caracterizează pozitiv, este încadrat în câmpul muncii, este căsătorit și are la întreținere 3 copii minori, a recunoscut vina, se căiește de cele comise, a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată prevăzută de art. 364¹ CPP, totodată, ținând cont de scopul pedepsei penale îndreptate spre restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, a considerat că inculpatul V. Rotaru urmează a fi condamnat cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pe un termen de probațiune, în temeiul art. 90 Cod penal.

Acuzatorul de stat, considerând pedeapsa ca fiind una prea blândă, a depus apel prin care a solicitat stabilirea pedepsei cu executarea reală a acesteia.

Instanța de apel, a admis apelul declarat de procuror și a casat sentința în partea stabilirii pedepsei inculpatului, abrogând prevederile art.90 Cod penal.

Colegiul penal menționează că, la stabilirea pedepsei, instanța de apel nu a reținut în deplină măsură prevederile art.75 Cod penal, care stipulează că persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în partea specială și în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a prezentului Cod.

Astfel, Colegiul penal lărgit reține că persoanei declarate vinovate trebuie să i se aplice o pedeapsă, menționăm, *echitabilă*, în limitele sancțiunii legii în baza căruia persoana se declară vinovată. În același rând, după caz, instanța este în drept să aplice și prevederile Părții generale a Codului penal, în special, a prevederilor art.90 Cod penal, în cazul în care nu sunt impedimente.

În sensul art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului și se aplică persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri și restricții drepturilor lor, având drept scop restabilirea echității sociale, corectarea acestuia, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnaților, cât și din partea altor persoane.

Totodată, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice sau să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni.

Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei de către instanța de judecată, într-un caz concret, se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: - împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; - starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; - natura și gravitatea rezultatului produs sau a altor consecințe ale infracțiunii; - motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; - natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedentele penale ale infractorului; - conduita după săvârșirea faptei și în cursul procesului penal; - nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială etc.

Criteriile generale de individualizare a pedepsei pot fi definite ca fiind acele reguli, principii, prevăzute în Codul penal, de care instanța de judecată trebuie să țină seamă la stabilirea categoriei, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Colegiul penal conchide că instanța de apel, la individualizarea pedepsei inculpatului V. Rotaru, a ținut cont în măsura deplină de principiile generale de individualizare a acesteia, însă neargumentat și controversat a decis abrogarea *parțială* a prevederilor art.90 Cod penal și a aplicat în privința inculpatului prevederile art.90¹ Cod penal.

Instanța de apel a invocat că în speță, nu s-au constatat circumstanțe ce justifică suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoare (pct.13.1 din decizie) și a dispus excluderea aplicării prevederilor art.90 Cod penal, însă în mod controversat, în dispozitiv a decis că prevederile art.90 Cod penal în privința inculpatului, totuși sânt aplicabile, în ce privește suspendarea unei jumătăți din pedeapsa stabilită.

Cu toate că, în speță sunt prezente *doar circumstanțe atenuante* nominalizate și lipsa celor agravante, instanța de apel a decis neaplicarea art.90 Cod penal, menționând că nu

există temei pentru aplicarea normei date, motivând soluția cu fraze de ordin general ce nu corespund cu circumstanțele reale ale cauzei. Mai mult, instanța de apel a utilizat expresii sau argumentări neprevăzute la art.art.61, 75-78 și 90 Cod penal, cum ar fi că ”...aplicarea prevederilor art.90 Cod penal *este lovită de nulitate absolută*”, or, atragerea nulității unor acte procesuale este prevăzută la art.251 Cod de procedură penală.

Totodată, instanța de apel a expus în decizia sa concluzii ce nu corespund situației reale de fapt și anume: la pct.6.2 din decizia sa, instanța a menționat că ”... n-a fost invocată necesitatea administrării de noi probe, precum și n-au fost formulate cereri privind cercetarea suplimentară a probelor administrate în prima instanță”, însă, din conținutul procesului-verbal (f.d.113 vol. II), rezultă că a fost admis demersul apărării și au fost anexate la dosar două acte, pretinse ca circumstanțe ce caracterizează starea familială a inculpatului (f.d.109, 110 vol. II). Asupra acestor acte instanța de apel a omis să se expună.

Tot din conținutul procesului-verbal (f.d.114,115 vol. II), rezultă că procurorul a solicitat verificarea declarațiilor și probelor materiale administrate, însă în procesul-verbal al ședinței instanței de apel, nu este menționat dacă a fost sau nu a fost admis demersul procurorului.

La fel, în decizia recurată este invocat și motivul că „inculpatul V, Rotaru anterior a fost condamnat pentru infracțiuni *similare*” (pct.13.4 din decizie), însă în materialele dosarului nu se conțin date că acesta ar fi fost condamnat anterior pentru acte de *huliganism*.

Prin urmare, instanța de apel nu a respectat cu strictețe prevederile art.art.414, 415, 417 Cod de procedură penală, fapt ce impune soluția de a desființa decizia adoptată, în partea ce ține de casarea sentinței primei instanțe.

În plus, instanța de recurs constată că motivarea soluției instanței de apel, nu corespunde criteriilor de stabilire a pedepsei, deoarece suspendarea condiționată a executării pedepsei conform art.90 alin.(4) Cod penal, poate avea loc și în cazul săvârșirii unei infracțiuni grave (art. 287 alin.(3) Cod penal), iar în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept.

La acest capitol Colegiul lărgit reține și faptul că, instanța de apel soluționând chestiunea referitoare la modul de executare a pedepsei stabilite, nu a ținut cont de faptul că V. Rotaru este angajat în câmpul muncii, fiind unicul întreținător al familiei, or, acesta avea la acel moment la întreținere 3 copii minori și soția, care era însărcinată, fapt confirmat prin extrasele din fișa medicală, iar la moment are la întreținere patru copii (f.d.109-110 vol. II), pe parcursul judecării cauzei inculpatul sa aflat în stare de arest mai mult de trei luni de zile, astfel având posibilitatea reală de a conștientiza inadmisibilitatea unui comportament infracțional pe viitor, exprimând dorința fermă să stea pe calea corijării, fără să fie izolat real de societate.

Ținând cont de aceste împrejurări, Colegiul penal ajunge la concluzia că nu este rațional ca V.Rotaru să execute pedeapsa închisorii stabilită și va menține pedeapsa numită de către instanța de fond, cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, care este una echitabilă în raport cu fapta comisă și cu circumstanțele cauzei.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că sentința instanței de fond, în partea stabilirii pedepsei și în partea individualizării executării acesteia este legală și întemeiată, motiv pentru care se apreciază că apelul acuzatorului de stat în această parte a fost greșit admis.

Astfel, Colegiul penal lărgit conchide că recursul declarat de avocatul O. Lozan în numele inculpatului V. Rotaru este întemeiat și urmează a fi admis, cu casarea parțială a deciziei instanței de apel, în partea stabilirii modului de executare a pedepsei și menținerea sentinței primei instanțe în această parte.

8. În conformitate cu prevederile art.434, 435 alin.(1) pct. 1) și 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu.

Admite recursul ordinar declarat de către avocatul Lozan Oleg în numele inculpatului **Rotaru Veaceslav**, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018, în partea stabilirii modului de executare a pedepsei, cu menținerea sentinței Judecătoriei Orhei, sediul central din 02 februarie 2018, prin care: lui Rotaru Veaceslav recunoscut vinovat în baza art.287 alin.(3) Cod penal, cu stabilirea pedepsei de 3 ani închisoare, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, în temeiul art.90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 2 ani.

Rotaru Veaceslav urmează a fi eliberat imediat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest, sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Celelalte dispoziții ale deciziei atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 decembrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac

Nadejda Toma

Victor Boico

O p i n i e s e p a r a t ă**a judecătorului Cobzac Elena**

Conform art. 339 alin (7), 340 alin (3) Cod de procedură penală în cauza penală privind-l pe **Rotaru Veaceslav Ion**, *născut la 08 martie 1986 originar și domiciliat în s. Pelivan, r-nul Orhei*, învinuit în baza art. 287 alin.(3) Cod penal.

1. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 20 noiembrie 2018, a fost respins, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, admis recursul ordinar declarat de către avocatul Lozan Oleg în numele inculpatului Rotaru Veaceslav, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018, în partea stabilirii modului de executare a pedepsei și menținută sentința Judecătoriei Orhei, sediul central din 02 februarie 2018, prin care: lui Rotaru Veaceslav recunoscut vinovat în baza art. 287 alin.(3) Cod penal, cu stabilirea pedepsei de 3 ani închisoare, i-a fost suspendată condiționat executarea pedepsei, în temeiul art. 90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 2 ani, cu eliberarea acestuia imediat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest, sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Celelalte dispoziții ale deciziei atacate au fost menținute.

2. Am semnat cu respect decizia, dar cu privire la soluția adoptată, exprim parțial dezacordul cu majoritatea completului de judecată, consider, că recursul avocatului Oleg Lozan în interesele inculpatului urma să fie respins ca inadmisibil, deoarece consider că soluția adoptată de **Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018** în cauza dată este una legală și întemeiată, fiind eronată concluzia primei instanțe **în partea individualizării pedepsei inculpatului Rotaru Veaceslav și anume aplicarea art.90 Cod penal.**

Sunt solidară cu concluziile instanței de apel, care a acceptat argumentele din apelul procurorului, precum că instanța de fond n-a luat în considerație gravitatea infracțiunii săvârșite, personalitatea inculpatului, ținând cont de rolul și comportamentul acestuia în timpul și după comiterea infracțiunii și consecințele acesteia.

Or, recunoașterea vinovăției care atrage incidența procedurii simplificate, în baza căroră instanța de judecată a redus pedeapsa, în conformitate cu prevederile art.364/1 Cod de procedură penală, în lipsa altor circumstanțe atenuante și în prezența unor circumstanțe care confirmă că personalitatea inculpatului, comportamentul acestuia după comiterea infracțiunii, nu pot servi temei de aplicare a prevederilor art.90 Cod penal.

Astfel, aplicarea suspendării condiționate a pedepsei stabilită inculpatului nu este

una echitabilă în raport cu cele săvârșite, la stabilirea ei instanța de fond n-a ținut cont atât de scopul preventiv și educativ al pedepsei, cât și de împrejurările în care a fost comisă fapta, circumstanțele cauzei, comportamentul inculpatului după comiterea infracțiunii, care a fost comisă cu aplicarea armei de foc, fiind comise două infracțiuni, una dintre care cea prevăzută la art.155 Cod penal – amenințarea cu omor a părții vătămate, procesul penal în privința inculpatului, fiind încetat prin aceeași sentință, în legătură cu împăcarea părților, anterior inculpatul a mai comis infracțiuni, fiind condamnat prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău din 31.03.2016, în baza art.264/1 alin.1 Cod penal la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 300 unități convenționale cu privarea de dreptul de a conduce mijlocul de transport pe un termen de 3 ani, amenda a fost achitată la 18.01.2017. Anterior a mai fost judecat și recunoscut vinovat prin sentința Judecătoriei Orhei din 11.12.2012 în baza art. 287 alin. (1) Cod penal, la pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 250 unități convenționale; prin sentința Judecătoriei Orhei din 30.04.2013, în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu aplicare art. 90 Cod penal cu termenul de probă de 1 an.

În astfel de circumstanțe, consider că prima instanță la aplicarea față de inculpat a prevederilor art.90 Cod penal nu a ținut cont în măsură deplină de circumstanțele cauzei, persoana celui vinovat, care a săvârșit infracțiunea cu aplicarea armei de foc, prezența stării de ebrietate la inculpat, existența datelor care atestă faptul că anterior inculpatul a mai fost judecat, toate acestea în cumul indică la necesitatea izolării inculpatului de societate. Or, din materialele cauzei rezultă, că inculpatul fiind anterior condamnat prin sentințele sus enumerate la pedeapsă sub formă de amendă și sub formă de închisoare condiționată, conform art.90 Cod penal, acesta în continuare comite infracțiuni, ceea ce confirmă faptul, că prin pedepsele aplicate anterior scopul legii penale nu a fost atins, fiind-i oferit acestuia șansa de a se corecta, în sens că nu i-a fost aplicată nici o dată o pedeapsă cu închisoare reală, însă inculpatul nu s-a corectat, ci a comis din nou două infracțiuni una dintre care gravă. Or, legea penală apără, împotriva infracțiunilor, persoana, drepturile și libertățile acesteia, precum și întreaga ordine de drept. Legea penală are, de asemenea, drept scop prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Argumentele din recursul avocatului Lozan Oleg în interesele inculpatului, privind menținerea sentinței primei instanțe, precum, că inculpatul are la întreținere 4 copii minori, fiind unicul întreținător al familiei, nu sunt relevante la caz, în prezența circumstanțelor cauzei și personalității acestuia, or, instanța de apel a ținut cont și de aceste circumstanțe, aplicându-i prevederile art.90-1 Cod penal, dispunând executarea primei părți a pedepsei de 1 an 6 luni în penitenciar, restul fiindu-i suspendat condiționat cu termen de probă de 2 ani.

Pentru aceste motive am optat pentru soluția de respingere a recursului ordinar declarat de avocatul Lozan Oleg în interesele inculpatului, cu menținerea **deciziei** Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 mai 2018, în cauza penală de învinuire a lui Rotaru Veaceslav în comiterea infracțiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal.

Judecător

/semnătura/

Cobzac Elena